

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 284)

Dec (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 104)

71. ஜ்ஞாநாதிகுண ஸம்யுக்தைரக்ஷரை: ப்ரணவாதிபி:

நமோஸ்தை: அங்க க்லுப்தி: ஸ்யாத் ததைவ உப அங்க கல்பநா

பொருள் - அங்க ந்யாஸங்கள் அனைத்தும், ப்ரணவத்துடன் தொடங்கப்பட்டு, குணங்களை வெளிப்படுத்தும் பதங்களுடன் சேர்த்து, இறுதியாக “நம:” என்பதுடன் முடிவதாக இருத்தல் வேண்டும். இதனைப் போன்றே உப அங்க ந்யாஸங்களையும் செய்யவேண்டும்.

72. ந்யூநாக்ஷரஸ்ய மந்த்ரஸ்ய வர்ணேந சரமேண து

உப அங்க கல்பநா கார்யா தத் தத் குணபதைர்யுதா

73. ததைவ ஸ்பீத வர்ணஸ்ய சிஷ்டைஸ்து த்வாதசாதிகை:

ஸம்ஸ்தைச்சரமோபங்கம் கல்பயேத் தேஜஸா ஸஹ

பொருள் - உப அங்க ந்யாஸங்களைச் செய்யும்போது, உச்சரிக்கும் மந்த்ரங்களில் குறைவான பதங்கள் காணப்பட்டால் (அதாவது பன்னிரண்டிற்கும் கீழ்), இறுதியாக உள்ள பதத்தைத் தேவையான அளவிற்கு உச்சரித்து, அதனுடன் குணத்தைக் கூறும் பதங்களைச் சேர்க்கவேண்டும் (உதாரணமாக - “நமோ நாராயணாய” என்னும்போது “நாராயணாய” என்பதைக் கூடுதலாக உச்சரிக்கவேண்டும்). இதே போன்று அதிகமான சொற்கள் கொண்ட மந்த்ரங்களாக இருந்தால், பன்னிரண்டாவது பதத்திற்குப் பின்னர் வரும் சொற்களை ஒரே சொல்லாக இறுதி உப அங்க ந்யாஸத்தில் உச்சரித்தல்வேண்டும்.

74. கேவலஸ்தாரகச்சைவ சத்வாரச்ச ததாதிகா:

பஞ்சைதே வ்யாபகா மந்த்ரா: பாஞ்சராத்ரே ப்ரகீர்த்திதா:

பொருள் - ஒரு தாரக மந்த்ரம் மற்றும் அதற்கு முன்பாக உள்ள நான்கு மந்த்ரங்களும் பாஞ்சராத்ர ஆகமத்தில் உள்ள வ்யாபக மந்த்ரமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

75. நாஸாத்யம் கிஞ்சிதஸ்தீஹ மந்த்ரேபிர் மஹாத்மபி:

நிச்ரேணீ பஞ்சபர்வைஷ பரப்ரஹ்மாதிரோஹணே

பொருள் - இத்தகைய உயர்ந்த மந்த்ரங்கள் மூலமாக இந்த உலகில் கிட்டாதது என்று ஏதும் இல்லை. இவை ஐந்து தளங்கள் கொண்டதாக உள்ள ஏணி போன்று இருந்து ஒருவனை ப்ரஹ்மத்திடம் கொண்டு சேர்க்கின்றன.

76. ஏஷா திவ்யா மஹாஸத்தா பஞ்சமந்த்ரீ து மந்மயீ

அர்ச்சநாஜ்ஜபதோ த்யாநாதிமாம் ஸம்யக் ஸமச்ரித:

ஸ்வாம் ஸத்தாம் வைஷ்ணவீம் ப்ராப்ய பரம் ப்ரஹ்மாதி கச்சதி

பொருள் - திவ்யமாகவும், உயர்ந்ததும் ஆகிய இருப்பானது ஐந்து மந்த்ரங்களைக் கொண்டதாகவும், அவை என்னையே கூறுவதாகவும் உள்ளன. உபாஸகன் ஒருவன் இந்த மந்த்ரங்களை அர்ச்சித்தல், ஜபித்தல், த்யானித்தல் ஆகியவை மூலமாக அவற்றில் தேர்ச்சி பெறுகிறான்; இதன் மூலமாக விஷ்ணுவைச் சேர்ந்ததாக உள்ள எனது இருப்பைப் பெற்று, பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபத்து நான்காவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 284)

1-3-41 ஜ்யோதிர் தர்சநாத்

பொருள் - கட்டைவிரல் அளவுள்ள புருஷனுக்கு சிறந்த ஜ்யோதி உள்ளதாலும்.

ஸித்தாந்தம் - மேலே, கட்டைவிரல் அளவுள்ள புருஷனை விஷயமாகக் கொண்டு கூறப்பட்ட இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு நடுவில், “அந்தப் பரப்ரஹ்மத்திற்கு மட்டுமே உரியதாகவும், மற்ற அனைத்து தேஜஸ்களையும் மறைய வைப்பதாகவும், மற்ற அனைத்து தேஜஸ்களுக்கும் ஆதாரமாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற ஒரு தேஜஸ் உள்ளது என்பதை, கட. (5-15) - ந தத்ர ஸூர்யோ பாதி ந சந்த்ர தாரகம் நேமா வித்யுதோ பாந்தி குதோயமக்நி: | தமேவ பாந்தமநுபாதி ஸர்வே தஸ்ய பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி - அந்தப் பரமபுருஷனிடம் சூரியனும், சந்த்ரனும், நசுஷத்ரங்களும், மின்னலும் தங்கள் ஒளியைக் காண்பிப்பதில்லை; பின்னர் அக்னி எம்மாத்திரம்? ஒளிர்கின்ற அவனைப் பின்பற்றியே அனைத்தும் ஒளிர்கின்றன. அவனுடைய ஒளியாலேயே இவை அனைத்தும் ப்ரகாசிக்கின்றன”, என்று கூறும் வரி ஒன்று உள்ளது.

இதே ச்லோகமானது அதர்வண வேதத்தில் பரப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது (முண்டக உபநிஷத் 2-2-10 காண்க). பரஞ்ஜ்யோதி என்ற தன்மையானது, அனைத்து இடங்களிலும் பரப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே கூறப்படுகிறது. இதனை சாந். (8-3-4, 8-12-3) - பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே - பரம் ஜ்யோதியாகிய பரப்ரஹ்மத்தை அடைந்து, முக்தாத்மா தனது இயல்பான ஸ்வரூபத்தைப் பெற்று ப்ரகாசிக்கிறான் - என்றும், ப்ரு. (4-4-16) - தம் தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிராயுர் ஹோபாஸதே அம்ருதம் - ஜ்யோதிகள்

அனைத்திற்கும் ஜ்யோதியான பரமாத்மாவை, தேவர்கள் தங்கள் ஆயுளாகவும் அமிர்தமாகவும் உபாஸிக்கிறார்கள் - என்றும் கூறப்பட்டது. மேலும், சாந். (3-13-7) - அத யதத: பரோ திவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே - அந்த ஜ்யோதியானது ஸ்வர்கத்தையும் கடந்து ப்ரகாசிக்கிறது - என்றது. ஆகவே, கட்டைவிரல் அளவுள்ளவன் பரப்ரஹ்மமே ஆவான் என்றாகிறது.

அதிகரணம் - 10 - அர்த்தாந்தரத்வாதி வ்யபதேசாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - பெயர் மற்றும் உருவங்கள் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்தியவன் பரமாத்மா என்பதால், ஆகாசம் என்று கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-3-42 ஆகாச: அர்த்தாந்தரத்வாதி வ்யபதேசாத்

பொருள் - வேறுபட்டவனாக இருத்தல் போன்றவை கூறப்படுவதால், ஆகாசம் எனப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

விஷயம் - சாந். (8-14-1) - ஆகாசோ ஹ வை நாம ரூபயோர் நிர்வஹிதா தே யதந்தரா தத் ப்ரஹ்ம தத் அம்ருதம் ஸ ஆத்மா - ஆகாசம் என்பது பெயர் மற்றும் ரூபங்களை ஏற்படுத்துகிறது. இவை இன்றி உள்ளது எதுவோ அதுவே ப்ரஹ்மமாகவும், அமிர்தமாகவும், ஆத்மாவாகவும் உள்ளது - என்று கூறுகிறது. இங்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. இந்த வரியில் உள்ள "ஆகாசம்" என்ற சொல்லால் கூறப்படுவது, முக்தாத்மாவா (முக்தி பெற்ற ஜீவாத்மா) அல்லது பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபகஷம் - முக்தாத்மாவே ஆவான். ஏன்? இந்த வரிக்குச் சற்று முன்பாக முக்தாத்மா குறித்தே, சாந். (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதாய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர் முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகமபி ஸம்பவாமி - குதிரை தனது பிடரி முடியை உதறுவது போன்று, ராஹுவிடமிருந்து சந்த்ரன் விடுபடுவது போன்று, தனது பாபங்களிலிருந்து

விடுபட்டு, தனது சரீரத்தை உதறி, செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாக, எப்போதும் உள்ளதான ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைவேனாக - என்று கூறப்பட்டது. மேலும், சாந். (8-14-1) - தே யதந்தரா - பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றின் நடுவில் உள்ள - என்பதன் மூலம், பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றிலிருந்து விடுபடும் முக்தாத்மாவே கூறப்படுகிறான். இது தவிர, சாந். (8-14-1) - நாம ரூபயோர் நிர்வஹிதா - பெயர் மற்றும் உருவங்களை ஏற்படுத்துகின்ற - என்பதன் மூலம், இந்த முக்தாத்மாவின் முந்தைய நிலை (ஸம்ஸார பந்தத்தில் உள்ள நிலை) கூறப்பட்டது. இந்த முக்தாத்மாவே முன்பு தேவர்கள் போன்ற பலவிதமான பெயர் மற்றும் உருவங்களுடன் இருந்தான். தொடர்ந்து, பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவற்றை விட்ட நிலை என்ற தற்போதைய நிலையானது, சாந். (8-14-1) - தத் ப்ரஹ்ம தத் அம்ருதம் - இதுவே ப்ரஹ்மம், இதுவே அம்ருதம் - என்று கூறப்பட்டது.

மேலும் முக்தாத்மாவிற்கு சுருக்கம் இல்லாத ப்ரகாசம் உள்ளதால் அவனை “ஆகாசம்” என்று கூறுவது பொருந்தும். இதற்கு மறுப்பாக சிலர், “இங்கு நீங்கள் (பூர்வபகஷி) கூறிய வாக்கியமானது, முன்பு தஹராகாசத்தை குறித்த வாக்கியத்தின் எஞ்சிய பகுதியே ஆகும். ஆகவே இந்த வாக்கியத்திலும் தஹராகாசம் குறித்தே கூறப்பட்டது என்றாகிறது. இதன் காரணமாக (தஹராகாசம் பரமாத்மா என்பதால்), இங்கு கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்றாகிறது”, என்று கூறலாம். ஆனால் அது அப்படி அல்ல; ப்ரஜாபதி வாக்கியம் இடையில் வருவதால் ஆகும் (அதாவது நாங்கள் கூறும் வாக்கியத்திற்கும், தஹராகாசம் குறித்த பகுதிக்கும் இடையே, ப்ரஜாபதி வாக்கியம் வருவதால், தஹராகாசம் குறித்த பகுதி முடிந்துவிட்டது என்றாகிறது). ப்ரஜாபதி வாக்கியமானது, ப்ரத்யகாத்மா முக்தி பெறும் நிலை முடிய உள்ள பல்வேறு நிலைகளைக் கூறுவதாக உள்ளது. இவற்றை உரைத்த பின்னர், சாந். (8-13-1) - விதூய பாபம் - பாபங்களை உதறியவுடன் - என்று கூறுவதால், முக்தாத்மா குறித்தே இந்த வரி கூறுவதாக உள்ளது. ஆகவே இங்குள்ள “ஆகாசம்” என்பது முக்தாத்மாவே ஆவான்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 284)

மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பதன் பொருள்

மூலம் - “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்றது, “உனக்கு இஷ்டமானபோது முக்தனாக்குவன்” என்றபடி.

விளக்கம் - “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பதன் கருத்து என்னவென்றால், “உனக்கு எப்போது விருப்பமோ அப்போது உனக்கு நான் முக்தி அளிப்பேன்” என்பதாகும்.

“ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பதன் மூலம் ப்ரபத்தியில் விருப்பம் ஏற்படுத்துவதே நோக்கமாகும் என்பதற்கு மறுப்பு

மூலம் - சில பாபங்களை “ந க்ஷமாமி” என்கையும், இங்கே “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கையும் விருத்தமன்றோ? ஆகையால் இது உபச்சந்தநமாமத்தனையன்றோ என்னில், இவை இரண்டும் பிந்ந விஷயமாகையாலே விரோதமில்லை. “ந க்ஷமாமி” என்றது, “பத்மபத்ர சதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே | உபசார சதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே” என்றாப்போலே சொல்லுகிற போலியான ப்ராயச்சித்தாந்தரங்களால் க்ஷமியேனென்றபடி. இங்கு ஸர்வபாப ப்ராயச்சித்தமாய் இருப்பதோர் உபாயவிசேஷத்தாலே எல்லாவற்றையும் க்ஷமிப்பேனென்கிறது. “யதி வா வரண: ஸ்வயம்” என்றிறே அபிப்ராயமிருப்பது? இப்படி வ்யவஸ்தித விஷயமாக வசநங்கள் தாமே காட்டுகையாலே விரோதமில்லாமையால் இது உபச்சந்தந மாத்ரமன்று. இங்ஙனல்லாதபோது பக்தி

ப்ரபத்தி ரூப மோக்ஷோபாயங்களை விதிக்கிற சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் அத்யந்த வ்யாகுலங்களாம்.

விளக்கம் - ஒரு சிலர், “வராஹ புராணத்தில் ந சக்ஷமாமி - நான் பொறுக்கமாட்டேன் - என்று பகவான் கூறுவதும், இங்கு ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பேன் - என்று கூறுவதும் முரணாக உள்ளது அல்லவோ? ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட ‘ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்பது மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டது என்றே ஆகிறது அல்லவோ?”, எனலாம். ஆனால் பகவானுடைய இந்த இரண்டு கூற்றுகளும் வெவ்வேறு விஷயங்களின் அடிப்படையில் உள்ளதால் இங்கு விரோதம் இல்லை. “ந சக்ஷமாமி - நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்று கூறியது, “பத்மபத்ர சதேநாபி ந சக்ஷமாமி வஸுந்தரே உபசார சதேநாபி ந சக்ஷமாமி வஸுந்தரே - எந்த ஒரு விஷ்ணுபக்தன் இரத்தத்தை அறியாமல் தொடுகிறானோ அவன், நூற்றுக்கணக்கான தாமரைகளை கொண்டு என்னை அர்ச்சனை செய்தாலும் நான் பொறுக்கமாட்டேன், எனக்கு அவன் நூற்றுக்கணக்கான உபசாரங்கள் செய்தாலும் நான் பொறுக்கமாட்டேன்” என்பதால் கூறப்பட்டதான “போலியான ப்ராயச்சித்தங்கள் மூலம் நான் மன்னிக்கமாட்டேன்” என்பதாகும். ஆனால் இங்கு, “அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் போக்கவல்ல ப்ராயச்சித்தமாக உள்ளதான ஒரு உபாயத்தின் சிறப்பு காரணமாகப் பொறுத்துக்கொள்வேன்” என்று கருத்து. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) - யதி வா வரண: ஸ்வயம் - இராமன் சுகீவனிடம், “இராவணன், விபீஷணன் என யாராக இருந்தாலும் இங்கு அழைத்து வா. நான் மன்னிக்கிறேன்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அல்லவோ பகவானின் திருவுள்ளம் உள்ளது? இவ்விதம் வேறுபட்ட விஷயங்கள் குறித்து இது போன்ற வாக்கியங்கள் உள்ளதை அந்த வாக்கியங்களே காண்பிப்பதால், இங்கு முரண்பாடு ஏதும் இல்லை; ஆகவே இங்கு கூறப்பட்ட “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்பது மனதிற்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காகக் கூறப்பட்டது அல்ல. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ரூபத்தில் உள்ள மோக்ஷ உபாயங்களை விதிக்கின்ற சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும் எந்தவிதமான ப்ரமாணத் தன்மையும் அற்றவை என்றாகும்.

பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன் என்பதன் கருத்து

மூலம் - இங்கு பாபங்களினின்றும் விடுவிக் கையாவது, அநாதியான விபரீதாநுஷ்டாநத்தாலே பிறந்த நிக்ரஹாபிப்ராயத்தை ஈச்வரன்தான் விடுகை. இந் நிக்ரஹ நிவ்ருத்தியாலே நிக்ரஹ கார்யங்களான அவித்யாதிகளெல்லாம் நிவ்ருத்திகளாம். ஈச்வரனுடைய நிக்ரஹ நிவ்ருத்தியாவது, "மத் ப்ரஸாதாத்" என்கிற அபிப்ராய விசேஷம். ஜீவனுக்கு அவித்யாதிகளுடைய நிவ்ருத்தியாவது, ஜ்ஞாந விகாஸாதிகள்.

விளக்கம் - இங்கு பகவான் "பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்" என்று கூறுவதன் கருத்து என்ன? எல்லையற்ற காலமாகச் சேதநன் ஒருவன், தொடர்ந்து சாஸ்த்ரங்களை மீறியபடியே உள்ளதால், அவனுக்குத் தண்டனை அளிக்கவேண்டும் என்னும் எண்ணம் பகவானுக்கு உண்டாகிறது; ஆனால் அத்தகைய எண்ணத்தை ஈச்வரன் மாற்றிக் கொள்வதே "பாபங்களிலிருந்து விடுவிப்பேன்" என்று கூறுவதன் கருத்து ஆகும். இத்தகைய "தண்டனை விலகுதல்" என்பதன் விளைவாக, தண்டனைகள் மூலம் உண்டாவதாகிய அவித்யை போன்ற அனைத்தும் விலகுகின்றன. ஈச்வரனுடைய "தண்டிப்பதலிருந்து விலகுதல்" என்பது, கீதை (18-56) - மத் ப்ரஸாதாத் - எனது அருளால் - என்பதாகிறது. ஜீவாத்மாவின் அவித்யை போன்றவை விலகுதல் என்பது, அவனுக்கு ஞானம் மீண்டும் மலர்தலே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 104)

வ்யாக்யானம் - மேல் “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” இத்யாதியாலே ஸாஷ்ணாதுபாயாந்தரங்களையும், உபேயாந்தரங்களையும் சொல்லுகிறது. அதில், “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்று கர்மயோகாத் யுபாயங்களைச் சொல்லுகிறது; “ஸர்வகாமாம்ச்ச” என்று ஐஹிக பாரலௌகிகைச்வர்ய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; “ஸாஷ்ணாந்” என்று அக்ஷர சப்தவாச்சயமான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயத்வேகவும் உபேயத்வேகவும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்னபடியே உபாயந்தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபக பாவங்களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும், ரத்ந தந தாந்யாதிகளுமானவற்றை சித்சித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதவா “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” இத்யாதிகள் தானும் பரமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப் பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே, அவை தன்னையும் கூட்டிக் கொண்டு சொல்லவுமாம். “கைவலிந்து” இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஒதுக்குகிறதிறேயுள்ளது. மேற்சொல்லுகிற வரணத்துக்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிரோதிகளான ஸர்வத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையாலே “கைவலிந்து” இத்யாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக்கு முபலக்ஷணமிறே; அப்படியானாலிறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்றதுக்குச் சேருவது.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” போன்றவை மூலம் நேரடியாகவே மற்ற உபாயங்களாக உள்ளவற்றையும், மற்ற இலக்குகளாக உள்ளவற்றையும் கூறுகிறது. அவற்றில் உள்ள “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” என்றது கர்மயோகம் போன்ற

உபாயங்களைக் கூறுகிறது. “ஸர்வகாமாம்ச்ச - அனைத்து விரும்பப்படும் பொருள்கள்” என்பதன் மூலம் இந்த உலகிலும், அந்த உலகிலும் உள்ள செல்வங்கள் கூறப்பட்டன. “ஸாக்ஷராந் - கைவல்யம் ஆகியவையும் சேர்த்து” என்பது, அக்ஷரம் என்ற சொல்லால் கூறப்படுகின்ற கைவல்யத்தையும் அவற்றைப் போன்றே கைவிடத்தக்க ஒன்றாகவே கூறுகிறது. இவ்விதமாக, உபாயமாக உள்ள தன்மை மற்றும் உபேயமாக உள்ள தன்மை குறித்து ஒரு நிலை என்பது அல்லாமல், மேலே கூறப்பட்டபடி மற்ற உபாயங்களுக்குத் துணையாக உள்ள தன்மை மற்றும் உபேயமாகும் தன்மைகளுடன் கூடிய தாய்தந்தை, இரத்தினம், தனம், தான்யம் போன்ற அனைத்தையும் சித் மற்றும் அசித் பொருள்களாக உள்ளவையும் போலியாக உள்ளவையும் ஆகிய அடையவைக்கும் மற்றும் அடையப்படும் பொருள்களாகக் கூறப்பட்டன. அல்லது “ஸர்வதர்மாம்ச்ச” போன்றவைகள், ஸர்வேச்வரன் என்னும் உயர்ந்த உபாயம் மற்றும் உபேயத்தை நோக்கும்போது, போலிகளாக உள்ளதால், அவற்றையும் சேர்த்தே கூறுகின்றன எனலாம். “கைவலிந்து” முதலானவைகள் போன்ற இவையும் தள்ளப்பட வேண்டியவை என்றே ஆகின்றன. மேலே கூறப்படுகின்ற ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக உள்ள துறத்தல் என்பது உபாயத்திற்கு விரோதமாக உள்ள அனைத்தையும் விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதால் “கைவலிந்து” போன்றவைகளால் கூறப்பட்டவை, துறக்கப்பட வேண்டிய அனைத்திற்கும் உபலக்ஷணம் ஆகும். இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே, “தகுந்த முறையுடன் ஒரு முறை இயற்றப்பட்ட வேண்டியதே ப்ரபத்தி” என்பது பொருந்தும்.

வ்யாக்யானம் - [5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாதகன்றும்) “நம்மைக் கைவலிந்து”, “இழந்தது சங்கே”, “இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்”, “எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே”, “இன்றெனக்குதவாதகன்ற” என்று சிதசித் வர்க்கமான விவற்றைக் கைவிட்டு, உறங்குவான் கைப்பண்டம் போலே பகவத் ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே தன்னடையே தன்கையில் நின்று நெகிழ்ந்து போகக்கண்டும், “ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய” என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினையாமல் உபேஷித்தகன்று போயும்.

விளக்கம் – ஆக, இவ்விதமாக உள்ள (சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களை) - சித் வஸ்துக்களில் உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்றும், அசித் வஸ்துக்களில் உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்றும் உள்ளது போன்று காணப்படும் போலியான அனைத்தையும் (கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினையாது அகன்றும்) - திருவாய்மொழி (6-5-7) - நம்மைக் கைவலிந்து - என்றும், திருவாய்மொழி (6-6-1) - இழந்தது சன்கே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-9) - இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-9) - எம்மையொன்றும் நினைத்திலளே - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-6) - இன்று எனக்கு உதவாது அகன்று - என்றும் கூறுவதன் மூலம், சித் மற்றும் அசித் பொருள்களுடைய கூட்டமான இவை அனைத்தையும் துறந்து, உறங்குபவன் கைகளில் உள்ள பொருள் தானாகவே விழுவது போன்று ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்ட ப்ரேமையில் வசப்பட்டதன் விளைவாக, தாங்களாகவே தனது கைகளிலிருந்து விலக்கிச் செல்வதைக் கண்டபோதிலும், சரணாகதிகத்யம் - ஸர்வாந் போகாந் பரித்யஜ்ய - அனைதுது இன்பங்களையும் முற்றிலுமாகத் துறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் உதாஸீனம் செய்து அகன்று சென்றும்.

வ்யாக்யானம் - (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) இதில் ததீயருக்கு போக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத் தக்கவற்றை, “பொன்னுலகாளீரோ புவனி முழுதாளீரோ”, “நெய்யமரின் னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ”, “ஓடிவந்தென் குழல் மேலொளி மாமலரூதீரோ” என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடொக்க கடகர்க்குப் பரிசிலாக ஸமர்ப்பித்தும். (புறத்திட்டிக் காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு) “என்னைப் புறந்திட் டின்னம் கெடுப்பாயோ” என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங்களிலே யென்னைத் தள்ளி இன்னங் கெடுக்கப் பார்க்கிறாயோவென்றும், “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ” என்று நாட்டார் காணாவிடில் பிழையோமென்கிற விஷயங்கள் தமக்குக் காணில் முடிவென்னும்படி அத்யந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே விஷயங்களைக் காட்டி என்னையும் முடிக்கப் பார்க்கிறாயோவென்றும் சொல்லுகையாலே, அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலே யேங்கி மூச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றை விட்டு.

விளக்கம் - (ஆளீர் மேவீர் ஊதீர் என்று ததீய சேஷமாக்கியும்) - மேலே கூறப்பட்ட பொருள்களில், ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்களுக்கு இன்பம் அளிக்கவல்லவை என்று சமர்ப்பிக்கத் தகுந்தவற்றை, திருவாய்மொழி (6-8-1) – பொன்னுலகாளீரோ புவனி முழுதாளீரோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-2) – நெய் அமர் இன்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவீரோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-8-3) – ஓடிவந்து என் குழல் மேல் ஒளி மாமலர் ஊதீரோ – என்றும் கூறுவதன் மூலம், தனக்குப் பேறாக உள்ளதான பரமபதம் போன்று, அவனிடம் கொண்டு சேர்ப்பவர்களுக்குப் பரிசாக அளித்தும். (புறத்திட்டுக் காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு) – திருவாய்மொழி (6-9-8) - என்னைப் புறந்திட்டு இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்பதற்கு ஏற்ப “உன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற தாழ்ந்த விஷயங்களில் என்னைத் தள்ளி விட்டு மேலும் என்னைக் கெடுக்கப் பார்க்கிறாயோ” என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்பதற்கு ஏற்ப அற்பமான மனிதர்கள், “காண இயலவில்லை என்றால் முடிந்து விடுவோம்”, என்று எண்ணும்படியாக உள்ள விஷயங்களைத் தனக்குக் காண்பித்தால் “நான் முடிந்துவிடுவேன்” என்னும்படி பொறுக்க இயலாதவராக உள்ளதால், “மற்ற விஷயங்களைக் காண்பித்து என்னையும் முடிக்க எண்ணுகிறாயோ” என்றும் கூறுவதால், அவற்றைக் குறித்து யாரேனும் பேசினால் கூட ஏங்கி, மூச்சு அடங்கும்படியாக, அச்சம் கொண்டவராக அவற்றைத் தவிர்த்து.

வ்யாக்யானம் - [6] (தந்தைதாயுண்ணுஞ் சோறுமாநிதி பூவையாவையுமொன்றேயாக்கி) “த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ்த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா, த்ரவிணம் த்வமேவ, த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ” என்கிறபடியே, “தேவபிரானையே தந்தை தாயென்றடைந்த” என்று அயர்வறுமமரர்களதிபதியே மாதாபித்ராதி ஸர்வவித பந்துவென்றும், “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன்” என்று தாரக போஷக போக்யங்களெல்லாம் ஸர்வஸுபலபனான க்ருஷ்ணனே என்றும், “வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே” என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த அக்ஷயமான நிதியுமவனையென்றும், “பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும” என்று லீலோபகரணங்களால் பிறக்கும் ரஸமெல்லாம் ச்ரிய:பதியினுடைய

திருநாமங்களைச் சொல்லவே யுண்டாகா நிற்குமென்றும், இப்படி கீழ்விட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

விளக்கம் - (தந்தைதாய் உண்ணுஞ்சோறு மாநிதி பூவையாவையும் ஒன்றேயாக்கி) - கத்யத்ரயத்தில் - த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ, த்வமேவ பந்துச்ச குருஸ்த்வமேவ, த்வமேவ வித்யா, த்ரவிணம் த்வமேவ, த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ - தேவர்களின் தலைவனே! நீயே எனக்குத் தாய், நீயே எனக்குத் தந்தை, நீயே எனக்கு உறவினன், நீயே எனக்கு ஆசார்யன், நீயே என் கல்வி, நீயே என் செல்வம், நீயே எனக்கு எல்லாம் ஆகிறாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, திருவாய்மொழி (6-5-11) - தேவபிரானையே தந்தை தாய் என்றடைந்த - என்ற பாசுரத்தில் உள்ளது போன்று அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாகிய ஸர்வேச்வரனே, தாய் தந்தை போன்ற அனைத்துவிதமான உறவினன் என்றும்; திருவாய்மொழி (6-7-1) - உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் - என்று உயிர்வாழத் தேவையான அனைத்தும், இன்பங்கள் அனைத்தும் அனைத்துவிதங்களிலும் எளிதாக அடையத்தக்கவனாகிய க்ருஷ்ணனே ஆவான் என்றும்; திருவாய்மொழி (6-7-11) - வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனையே - என்று ஆபத்து காலத்தில் காப்பாற்றுவதற்காகச் சேமித்து வைக்கப்பட்ட அழிவற்ற செல்வமும் அவனே என்றும்; திருவாய்மொழி (6-7-3) - பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தூதை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும் - என்று விளையாட்டுப் பொருள்கள் மூலம் ஏற்படும் சுவை போன்ற அனைத்தும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனுடைய திருநாமங்களை உரைப்பதற்காகவே ஏற்பட்டு நிற்கின்றன என்றும்; இப்படியாக மேலே துறக்கப்பட்ட அனைத்தும், தான் பற்றி நிற்கின்ற பகவத் விஷயமே ஆகும் என்று எண்ணியபடி.

வ்யாக்யானம் - [7] (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோவென்னு மார்த்தியோடே) “கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே சாலப்பல நாளடியே னின்னம் தளர்வேனோ”, “தீயோடுடன் சேர் மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ”, “கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ”, “புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ” என்று ஜகத்துக்கு ஸர்வப்ரகார ரசஷகனாய், “சரியா

ஸார்த்தம்” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உன்னைக் கிட்டப் பெறாதே, ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனை காலம் இப்படி அவஸந்நனாகக் கடவேன், த்ரிவிக்ரமாவதார முகத்தாலே நீயே வந்து எல்லார் தலையிலும் திருவடிகள் வைத்த உன்னைக் காணவாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே அக்நிஸகாசத்தில் மெழுகுபோலே ஜீவிக்கவும் பெறாதே முடியவும் பெறாதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி திரியக்கடவேனோ! ஸர்வஸுபலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே என்னை யருளப்பாடிடுங் காலமின்னமணித்தாகாதோ! விரோதிகளின் கையிலகப்படாதே ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றான உன்னை நோக்கித் தந்தவனே! மாநஸாநுபவ மாத்ரமன்றிக்கே உன் திருவடிகளை ப்ரத்யக்ஷமாகக் கிட்டுவதென்றோ வென்கிற வார்த்தியோடே.

விளக்கம் - (தளர்வேனோ திரிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ என்னும் ஆர்த்தியோடே) - திருவாய்மொழி (6-9-3) - கோலத்திருமாமகனோடுன்னைக் கூடாதே சாலப்பல நாளடியே னின்னம் தளர்வேனோ - என்பதன் மூலம் இந்த ஜகத்திற்கு அனைத்துவிதங்களிலும் ரக்ஷகனாக, ச்ரியா ஸார்த்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் பெரியபிராட்டியுடன் சேர்ந்துள்ள - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியுடன் எழுத்தருளியுள்ள உன்னை வந்தடையாமல் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி மேலும் எத்தனை காலம் இவ்விதம் துன்பப்படுவேன் என்றும்; திருவாய்மொழி (6-9-6) - தீயோடுடன் சேர் மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ - என்பதன் மூலம் த்ரிவிக்ரம அவதாரத்தின் மூலமாக நீயே வலிய வந்து அனைவருடைய தலைகளிலும் உனது திருவடிகளை வைத்த உன்னைக் காணவேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு நீ கிட்டாமையால், நெருப்பின் சேர்க்கையை அடைந்த மெழுகு போன்று வாழவும் இயலாமல் முடியவும் இயலாமல் இந்த ஸம்ஸாரத்தில் இவ்விதமாகத் திரிந்தபடியே இருப்பேனோ என்றும்; திருவாய்மொழி (6-9-9) - கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னம் குறுகாதோ - என்பதன் மூலம், அடைவதற்கு மிகவும் எளியதாக, அனைத்துவிதமான எல்லையற்ற இனிமை கொண்டதாக உள்ள திருவடிகளில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் காலம் நெருங்கி வராதோ என்றும்; திருவாய்மொழி (6-10-5) - புணரேய் நின்ற மரமிரண்டின் நடுவே போன முதல்வாவோ - என்பதன் மூலம்

விரோதிகளுடைய கைகளில் அகப்படாமல் இந்த ஜகத்திற்கு ஆணிவேர் போன்ற உன்னை நோக்கித் தந்தவனே என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மனதில் ஏற்படும் அனுபவம் மட்டும் அல்லாமல் உனது திருவடிகளை நேரடியாகக் கண்டு அடைவது எந்த நாளிலோ என்னும் மிகுந்த துக்கத்துடன்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 249)

3-10-9 துக்கமில் ஞானச்சுடரொளி மூர்த்தி துழாயலங்கல் பெருமாள்

மிக்க பன்மாயங்களால் விகிர்தஞ் செய்து வேண்டு முருவுகொண்டு

நக்கபிரானோடயன் முதலாக எல்லாருமெ வையுந் தன்னுள்

ஒக்கவொடுங்க விழுங்கவல்லானைப் பெற்று ஒன்றுந் தளர்விலனே

பொருள் - “சுருக்கம் உண்டாகுமோ” என்ற துக்கம் ஏற்படாத ஞானம் கொண்டவனாகவும், மிகுந்த ஒளி பொருந்திய திருமேனி கொண்டவனாகவும், துளசிமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரன், அளவற்றதும் பல வகைப்பட்டதும் வியக்கவைக்கும் சக்திகள் கொண்டதும் ஆகியவையும், தனக்கு விருப்பமானவையும் என்றுள்ள ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு; சேராச் சேர்த்தியுள்ள செயல்கள் பலவற்றையும் செய்து; சிவனோடு சேர்ந்து நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைத்து சேதந அசேதநங்களை, எந்தவிதமான ஏற்றத்தாழ்வுகளும் ஆராயாமல் தன்னுள்ளே ஒரு சிறிய பகுதியில் அவை அனைத்தும் அடங்கும்படியாக, விழுங்கவல்ல சக்தி கொண்டவனாக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவனை அடைந்து நிற்கும் நான், எந்த ஒரு தளர்ச்சியையும் கொண்டவன் அல்லேன்.

அவதாரிகை - “அகடிதகடநாஸமர்த்தனான வடதளசாயியை அநுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு ஒரு தளர்வுமில்லை” என்கிறார். மஹாப்ரளய வ்ருத்தாந்தத்தை அநுஸந்திக்கிறா ரென்னவுமாம்.

விளக்கம் – “மற்ற யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்களையும் மிகவும் எளிதாகச் செய்யவல்லவனும், ப்ரளய காலத்தில் ஆல மரத்தின் ஓர் இலையில் துயில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அனுபவிக்கப் பெற்ற எனக்கு, எந்த ஒரு தளர்வும் இல்லை”, என்கிறார். நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரையும் விழுங்குவதாக உரைப்பதால், மஹா ப்ரளயம் குறித்து எண்ணுகிறார் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் – (துக்கமில் இத்யாதி) ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநத்தையும் நிரவதிக தேஜோரூபமான விக்ரஹத்தையுமுடையனாய், அவ்வடிவுக்கு அலங்காரமாய் போரும்படியான திருத்துழாய்மாலையை உடையனான ஸர்வேச்வரன். அலங்கலென்பது மாலை. (மிக்க இத்யாதி) அபரிச்சேய்மாய்ப் பலவகைப்பட்ட ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே. (வேண்டுமுருவு கொண்டு விகிருதஞ்செய்து) இச்சாக்ருஹீதமான விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து விக்ருதங்களைப் பண்ணாநிற்கும். அதாவது, சிறிய வடிவைக் கொண்டு பெரிய லோகங்களை வயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பவனான ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுகையாகிற அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (துக்கமில் இத்யாதி) - தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள உயர்ந்த ஞானத்தையும், எல்லையற்ற தேஜஸ் ரூபமாக உள்ள திருமேனியையும், அத்தகைய எழிலான ரூபத்திற்கு அலங்காரமாக உள்ளதான துளசிமாலையையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். அலங்கல் என்பது மாலை. (மிக்க இத்யாதி) - கணக்கில் அடங்காதபடியாக பலவகைப்பட்ட வியக்கவைக்கும் சக்தியின் சேர்க்கையால். (வேண்டும் உருவு கொண்டு விகிருதம் செய்து) - தனது விருப்பத்தின் காரணமாகக் கைக்கொள்கின்ற வடிவங்களை எடுத்துக்கொண்டு, தனக்கு பொருத்தமில்லாத பல செயல்களைச் செய்தபடி இருப்பான். அதாவது ஒரு சிறிய வடிவம் எடுத்து, முகிழ்விரியாத சிறிய ஆலிலையில் சயனித்தபடி, அனைத்து லோகங்களையும் தனது வயிற்றில் வைத்துக் கொண்டுள்ளதான “யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்” என்னும் திறனைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நக்கபிரான் இத்யாதி) ஸ்வகோஷ்டிக்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்தனாயிருக்கிற ருத்ரனோடே கூட அவனுக்கும் ஜநகனான ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன் தொடக்கமான எல்லாச் சேதநாசேதநங்களையும் ஒருகாலே ப்ரளயம் தேடிலும் காணவொண்ணாதபடி வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கவல்ல ஸர்வரக்ஷகனை. ஒடுங்க விழுங்குகையாவது, “ஏழுலகுமுண்டு மிடமுடைத்து” என்கிறபடியே, சிறு வயிற்றிலே பெரிய லோகங்களை வைத்தால் ஈர்க்கில் அத்துக்காய் கோத்தாற்போலே விசைத்து வேறாயிராதே அடங்கித் தகுதியாயிருக்கை. இப்படிப்பட்டவனை, (பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே) ஸர்வசக்தியாய் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ரக்ஷகனானவனை அநந்ய ப்ரயோஜனனாய் ஆச்ரயித்த எனக்கு ஒரு துக்கமுண்டோ என்கிறார். நைமித்திக ப்ரளயமானபோது, அவர்களுக்கு ரக்ஷ்யமான த்ரைலோக்யத்தை ரக்ஷிக்கையாலே அவர்களுக்கும் ரக்ஷகனென்கை.

விளக்கம் - (நக்கபிரான்) - “தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் உதவிகள் செய்பவன்” என்று பெயரெடுத்த ருத்ரனுடன், அந்த ருத்ரனின் உற்பத்திக்குக் காரணமாக உள்ளவன் என்ற ஏற்றம் கொண்ட நான்முகன் தொடக்கமாக உள்ள அனைத்து சேதந அசேதநங்களையும் ஒரே செயலாக, ப்ரளயமே வந்து தேடினாலும் காண இயலாதபடி, தனது வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு காப்பாற்றவல்ல ரக்ஷகனை. “ஒடுங்க விழுங்குகை” என்றால், பெரியதிருமொழி (11-5-3) - ஏழுலகும் உண்டும் இடம் உடைத்து - என்பதற்கு ஏற்ப தனது சிறிய வயிற்றில் பெரிய லோகங்களை வைத்தால், ஈர்க்குச்சி ஒன்றில் அத்திக்காயைச் கோர்த்தது போன்று மிகுதியாகத் தனித்து நிற்பது போன்று அல்லாமல், தன்னுள் அடங்கியதாக உள்ள நிலை கொண்டவன். இப்படிப்பட்டவனை, (பெற்று ஒன்றும் தளர்விலனே) - அனைத்து சக்தியாகவும், நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவருக்கும் ரக்ஷகனாகவும் உள்ளவனை, எந்தவிதமான பயனும் எதிர்பாராமல் அண்டி நிற்கும் எனக்கு ஏதேனும் ஒரு துக்கம் உள்ளதோ என்கிறார். ஆனால் நைமித்திக ப்ரளயத்தின்போது அனைத்து லோகங்களையும் வயிற்றில் வைத்து ஆலிலையில் கிடந்த காலத்தில், நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களை வயிற்றில் வைக்கவில்லையே எனலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். நைமித்திக

ப்ரளயத்தில், அவர்களால் காப்பாற்றப்படும் உலகங்களைக் காத்தல் என்பது, அவர்களையே காப்பாற்றுதல் போன்றதாகும்.

3-10-10 தளர்வின்றியே யென்றுமெங்கும் பரந்த தனிமுதல் ஞானமொன்றாய்

அளவுடைய யைம்புலன்களறியா வகையால் அருவாகி நிற்கும்

வளரொளியீசனை மூர்த்தியைப் பூதங்களைந்தை யிருசுடரைக்

கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலனே

பொருள் - அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து இடங்களிலும், தனது “நியமிப்பவன்” என்ற சக்திக்கு எந்தவிதமான தளர்வும் இன்றி பூரணத்துடன் நிறைந்திருப்பவனாகவும், ஒப்பற்றதும் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ஞானத்தைக் கொண்டவனாகவும், அளவுபடுத்தப்பட்ட ஐந்து புலன்களால் அறிய இயலாதபடி அவயவங்கள் இன்றி உள்ளவனாகவும், மேன்மேலும் வளர்ந்தபடி உள்ளவனாகவும், இவ்விதமாக அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளதால் வளர்ந்தபடி உள்ள ஒளி பொருந்தியவனாகவும், அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாகவும், வேறு எங்கும் காண இயலாத திவ்யமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், பஞ்சபூதங்கள் மற்றும் சந்த்ரசூரியர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவனாகவும், ஓங்கி வளர்கின்ற ஒளி வீசுவதும் வியக்கவைப்பதும் ஆகிய குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனாகவும் உள்ள க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்கின்ற நான், எந்த ஒரு காலத்திலும் அழிவு இல்லாதவன் ஆவேன் என்கிறார்.

அவதாரிகை - ஜகச்சரீரியாய் ஸத்தையையும் நோக்குமவனாய் ஆபிமுக்யம் பண்ணினாரை அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே வந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவனைப் பற்றின எனக்கு ஒரு கேடில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - “இந்த ஜகத் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டபடியும், அவற்றின் இருப்பு என்பதைப் பார்த்துக் கொள்ளும்படியும், தன்னிடம் விருப்பத்துடன் உள்ளவர்களுக்கு தனக்கே உரியதான திருமேனியுடன் வந்து

அவதாரம் செய்து காப்பாற்றும்படியும் உள்ள அவனைப் பற்றி நிற்கும் எனக்கு எந்தக் கேடும் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தளர்வின்றியே இத்யாதி) என்றுமுண்டாய் எங்குமொக்க வ்யாபியாநின்றால் ஒரு தளர்த்தியின்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் அத்விதீய காரணமாயுள்ள ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை உடையனாய்; அன்றியே, (தளர்வு இத்யாதி) ஒரு பதார்த்தத்திலும் குறைவுபடாதபடி எங்குமொக்க ஏகரூபமாக எல்லாக் காலத்திலும் வ்யாபித்து, இவற்றை ஸ்ருஷ்டிக்குமிடத்தில் த்ரிவித காரணமும் தானேயாய், விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாய்.

விளக்கம் - (தளர்வின்றியே இத்யாதி) - எப்போதும் இருந்தபடியாக, அனைத்து இடங்களிலும் ஒரே போன்று நின்றாலும் எந்தத் தளர்ச்சியும் இன்றி, ஸ்ருஷ்டி செய்யும்போது ஸ்ருஷ்டிக்கான வேறு எந்த ஒரு காரணப்பொருளும் இன்றி இது மட்டுமே காரணம் என்பதாக உள்ள ஸங்கல்ப வடிவான ஞானத்தைக் கொண்டவனாக. அல்லது (தளர்வு இத்யாதி) - எந்த ஒரு பொருளிலும் குறைவு ஏற்படாதவிதமாக அனைத்து காலங்களிலும் அவற்றில் வ்யாபித்து நின்று, ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது “உபாதானக்காரணம், நிமித்த காரணம் மற்றும் ஸஹகாரி காரணம்” என்பதான மூன்றுவிதமான காரணங்களாக தான் ஒருவனேயாக, அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஞானஸ்வரூபனாக உள்ளான் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (அளவுடை இத்யாதி) உழக்காலே முகக்கவொண்ணாதாப்போலே பரிச்சிந்நவஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரியங்களாலே அபரிச்சேத்ய வஸ்துவை க்ரஹிக்கவொண்ணாதிறே. (அருவாகி நிற்கும்) அவற்றால் அறியவொண்ணாதபடி அவிஷயமாயிருக்கும். (வளரொளியீசனை) இப்படி சேதநாசேதநங்களோடே கூடி அவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய்ப் புக்கு நின்றால், தக்கத தோஷங்கள் அவனுக்கு ஸ்பர்சியாதோ என்னில், “அந்ச்நந்ந்யோ அபிசாகசீதி” என்கிறபடியே தக்கத தோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய், நியந்த்ருத்வத்தால் வந்த புகரையுடையவனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (அளவுடை இத்யாதி) - ஒரு உழக்கு கொண்டு கடல் நீரை அளக்க இயலாதது போன்று, அளவுடன் கூடிய பொருள்களை மட்டுமே அறியவல்ல இந்திரியங்கள் மூலம் அளவற்ற இந்தப் பொருளை உணர இயலாதபடி உள்ளவஸ்து. (அருவாகி நிற்கும்) - இந்திரியங்களால் அறிய இயலாதபடியாக இருக்கும். (வலரொளி ஈசனை) - இவ்விதம் சேதந அசேதநங்கள் அனைத்துடனும் சேர்ந்து நின்று, அவற்றின் அந்தர்யாமியாக அவன் இருந்தால், அவற்றுடைய தோஷங்கள் அவனைத் தீண்டாதோ என்று கேட்கலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். முண்டக உபநிஷத் - அந்சநநந்யோ அபிசாகசீதி - இரண்டு பறவைகளில் ஒன்று கர்மத்தை அனுபவிக்கிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவற்றின் தோஷங்களால் தீண்டப்படாதவனாக, அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்ற தன்மையால் ஏற்பட்ட புகர் கொண்டு இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (மூர்த்தியை) இப்படி ஜகச்சரீரியாயிருக்கச் செய்தே அப்ராக்ருத திவ்யவிக்ரஹ யுக்தனாய்க் கொண்டு நித்யவிபூதியிலிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (பூதங்களைந்தை இருசுடரை) அலாதாரன விக்ரஹத்தோபாதி ஜகச்சரீரியாய் நிற்கிற அதுவும் இவர்க்கும் அநுபாவ்யமாம்படியிறே. அத்தோடொக்க “பூதங்களைந்தை இரு சுடரை” என்றது காரணமான ப்ருதிவ்யாதி பூதபஞ்சகங்களையும் கார்யவர்க்கத்தில் தலையான சந்த்ரஸூர்யர்களையுமுடையனாய் லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனை) இவ்விபூதிக்குள்ளே அப்ராக்ருத திவ்யஸம்ஸ்த்தாநத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு வந்து க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்தவனை. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி) “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்றவன் திருவடிகளைப் பற்றி. (யான் என்றும் கேடிலனே) இவன் விமுகனான அன்றும் ப்ராப்தியாலே ஸத்தையை நோக்கி, இவன் ஆபிமுக்யம் பண்ணின அன்று கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று ரக்ஷிக்குமவன் திருவடிகளை முறையிலே பற்றின எனக்கு ஒருநாளும் அநர்த்தமில்லை. “மூர்த்தியைத் தனிமுதல் ஞானமொன்றாய் - பூதங்களைந்தை இருசுடரை - என்றுமெங்கும் பரந்து தளர்வின்றியே - அளவுடை யைம்புலன்களறியா வகையால் அருவாகி நிற்கும் வளரொளியீசனை - கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலன்” இத்யந்வய:

விளக்கம் - (மூர்த்தியை) - இவ்விதம் இந்த ஜகத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள போதிலும், இந்த உலகில் காணப்படாத திவ்யமான திருமேனியுடன், நித்யவியூதியில் உள்ளதைக் கூறுகிறார். (பூதங்கள் ஐந்தை இரு சுடரை) - தனக்கே உரிய திருமேனியுடன் உள்ளபோதிலும், இந்த ஜகத்தைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டபடியும் இவன் உள்ள தன்மை என்பதும் இவரால் அனுபவிக்கத்தக்கதாக உள்ளது. மேலும் இங்கு அனைத்திற்கு காரணப்பொருள்களாக உள்ள ப்ருதிவி உள்ளிட்ட பஞ்சபூதங்களையும், கார்யப் பொருள்களாக உள்ள சந்த்ரகூர்யர்களையும் கொண்டவனாக, லீலாவியூதிக்கு நிர்வாஹகனாக உள்ள நிலையையும் கூறுகிறார். (கிளரொளி) - இந்த உலகத்திற்குள், இந்த உலகத்துடன் ஸம்பந்தம் ஏதும் அற்றதான தனது திருமேனியை, இங்குள்ள அனைத்து பொருள்களின் தன்மைகள் கொண்டது போன்று மாற்றியபடி, க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்தவனை. (கண்ணனைத் தாள் பற்றி) - கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னையே சரணம் அடைவாயாக - என்று கூறிய அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றியதால். (யான் என்றும் கேடிலனே) - “சேதநன் ஒருவன் அவனிடம் விருப்பம் கொள்ளாதபோதிலும், ஸம்பந்தம் காரணமாக அந்தச் சேதநனுடைய இருப்பு என்பதை நோக்கியபடி, அந்தச் சேதநன் விரும்பும்போது அவனுடைய கண்களுக்குப் புலப்படும்படியாகத் தோன்றி நின்று காப்பாற்றுகிறான். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய திருவடிகளைத் தகுந்த முறையில் அடைந்த எனக்கு எந்த ஒருநாளிலும் கேடு ஏற்படாது” என்கிறார். இந்தப் பாசுரத்தின் சொற்களை, “மூர்த்தியைத் தனிமுதல் ஞானமொன்றாய் - பூதங்களைந்தை இருசுடரை - என்றுமெங்கும் பரந்து தளர்வின்றியே - அளவுடையம்புலன்களறியா வகையால் அருவாகி நிற்கும் வளரொளியீசனை - கிளரொளி மாயனைக் கண்ணனைத் தாள் பற்றி யானென்றுங் கேடிலன்” என்று வரிசைப்படுத்த வேண்டும்.

3-10-11 கேடில் விழுப் புகழ்க்கேசவனைக் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன

பாடலோராயிரத்து ளிவையுமொருபத்தும் பயிற்றவல்லார்கட்கு அவன்

நாடும் நகரமும் நன்குடன் காண நலனிடையூர்தி பண்ணி

வீடும் பெறுத்தித் தன் மூவுலகுக்குந் தரும் ஒரு நாயகமே

பொருள் - தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளதால் அழிவற்று, மங்களகரமாக உள்ளதால் நன்மைகள் கொண்டதான குணங்களின் புகழ் கொண்டவனும், கேசி என்ற அசுரனை அழித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனை, திருக்குருகூரில் அவதரித்த நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் பாசுரங்களில், க்ருஷ்ண அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தும் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைக் கற்பவர்களுக்கு, அந்த க்ருஷ்ணன் செய்வது என்னவென்றால் - பரமபதத்தையும், இந்த உலகையும் அவற்றின் பரிபூர்ணமான நன்மைகளும் கிட்டும்படிச் செய்து, பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் ஏற்பட வைத்து, மோகூ ஆனந்தம் பெரும்படியாகச் செய்து, தன்னைப் போன்றே மூன்று உலகங்களுடைய ஒப்பற்ற நிர்வாஹத்தையும் அளிப்பான்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில் இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தாரை ஸர்வலோக ப்ரஸித்தமாம்படி, ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீயில் நடத்தி, மேலே பரமபதத்திலே சென்றால் தன் ஐச்வர்யம் இவர்களிட்ட வழக்காக்குமென்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, “இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்களை, அனைத்து லோகங்களும் அறிந்தவர்களாகச் செய்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவ செல்வத்தை அளித்து, பரமபதத்திற்குச் செல்லும்போது தனது செல்வத்தையும் அவர்களுக்கே உரியது என்று ஆக்குகிறான்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கேடுஇல் இத்யாதி) கேடின்றிக்கே விழுப்பத்தையுடைத்தான. (புகழ்) நித்ய ஸித்த கல்யாணகுணங்களையுடைய கேசி ஹந்தாவையாயிற்றுக் கவி பாடிற்று. (குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) “ரகுவர சரிதம் முநி ப்ரணீதம்” என்கிறபடியே அவதாரத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்றுக் கவி பாடினார். (பாடல் ஓராயிரம்) “பாட்யே கேயே ச மதுரம்” என்னுமாபோலே இவையோடேயாயிற்று பிறந்தது. (இவையும் ஒரு பத்தும்) முத்து முகமறிந்து கோத்துச் சேர்வை பார்க்குமாபோலே, இவையும் ஒரு பத்து என்கிறார். (பயிற்ற வல்லார்கட்கு) சொல்ல வல்லார்க்கு. “பயிற்ற” என்கிற இத்தை, “பயில” என்றாக்கி, “அப்யஸிக்க வல்லார்கட்கு” என்னுதல்; அவன் தருமென்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (கேடு இல் இத்யாதி) - கேடு ஏதும் இன்றி நன்மை மட்டுமே கொண்டதாக உள்ள. (புகழ்) - எப்போதும் வெளிப்பட்டபடி உள்ளதான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டவனும், கேசி என்ற அசுரனை அழித்தவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைக் கவி பாடினார். (குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன) இராமாயணம் பாலகாண்டம் - ரகுவர சரிதம் முநி ப்ரணீதம் - வால்மீகி முனியால் கூறப்பட்ட இராமனின் சரிதம் - என்பதற்கு ஏற்ப இராமாவதாரத்தை விட்டு அகலாத வால்மீகி போன்று, க்ருஷ்ணாவதாரத்தை விட்டு அகலாத நம்மாழ்வார். (பாடல் ஓராயிரம்) - இராமாயணம் பாலகாண்டம் - பாட்யே கேயே ச மதுரம் - அமைப்பிலும் இசையிலும் மதுரமாக உள்ள - என்பதற்கு ஏற்ப இசையுடன் சேர்ந்தே பிறந்த பாசுரங்கள். (இவையும் ஒரு பத்தும்) - முத்துக்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவற்றின் முகம் பார்த்து சேர்த்து வரிசை அழகை நோக்குவது போன்று, “இவையும் ஒரு பத்து” என்கிறார். (பயிற்ற வல்லார்கட்கு) - கற்க வல்லவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (நாடு) அவிசேஷஜ்ஞர். (நகரம்) த்ரவ்ய விசேஷமறிந்திருக்கும் விசேஷஜ்ஞர். (நன்குடன் காண) நன்மையோடே காண. “இவனுமொருவனே” என்று கொண்டாட. (நலனிடை ஊர்தி பண்ணி) நன்மைக்கு நடுவே நடக்கும்படி பண்ணி; நன்மையாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ. (வீடும் பெறுத்தி) பரமபுருஷார்த்த மோக்ஷத்தையும் கொடுத்து. (தன் முவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்) தன்னதான த்ரிவிதாத்ம வர்க்கத்துக்கும் இவன்தான் அத்விதீய நாயகனாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கும். அவன் தன்னதான ஐச்வர்யத்தை இவன் “என்னது” என்னும்படி பண்ணும். அதாகிறது, இவனுக்கு ஐச்வர்யங் கொடா நிற்கச்செய்தே, இது தனக்குப் புறம்பாம்படியிருக்கை யன்றிக்கே, தன் ஐச்வர்யத்திலே அந்தர்பூதமாம்படி பண்ணிக் கொடுக்கும்.

விளக்கம் - (நாடு) - இந்த வஸ்துவின் சிறப்பு அறியாத சாதாரண மக்கள். (நகரம்) - பொருள்களின் சிறப்பு அறிந்த அறிஞர்கள். (நன்குடன் காண) - வியப்புடன் காண. “இந்தச் சேதநன் ஒருவனே” என்று கொண்டாட. (நலனிடை ஊர்தி பண்ணி) - நன்மைகளுக்கு நடுவில் அந்தச் சேதநன் வாழும்படியாகச் செய்து. இங்கு நன்மை

என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவச் செல்வம். (வீடும் பெறுத்தி) - உயர்ந்த புருஷார்த்தமான மோகஷத்தையும் அளித்து. (தன் மூவுலகுக்குந் தரும் ஒருநாயகம்) - தனக்கே உடைமையான் பத்தர், முக்தர் மற்றும் நித்யர் என்ற மூன்றுவிதமான கூட்டங்களுக்கும் இந்தச் சேதநனே தலைவன் என்பதான நிலையை அளிப்பான். அதாவது ஸர்வேச்வரனுக்குக் சொந்தமானவற்றை இந்தச் சேதநன் “என்னுடையது” என்று கூறும்படியாகச் செய்வான். அதாவது அந்தச் சேதநனுக்கு அனைத்து செல்வங்களையும் அளித்து, ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்குப் புறம்பாக அவை செல்லாமல், தனது செல்வத்திலேயே அடங்கும்படியாகச் செய்கிறான்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 111)

100. போந்ததென் நெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு உனதடிப் போதில் ஒண்
சீராந்தெளி தேன் உண்டு அமர்ந்திட வேண்டி நின் பாலதுவே
ஈந்திட வேண்டும் இராமாநுச இது அன்றியொன்றும்
மாந்தகில்லாது இனி மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடலே

விளக்கவுரை - எம்பெருமானாரே! அனைத்து உயிர்களும் உய்யும் வண்ணம் திருவரங்கச்செல்வனாரின் மலர்ந்த திருவடிகளில், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் முன்னிலையில் சரணாகதி செய்தீர். இப்படிப்பட்ட உமது திருவடிகள் தேன் சொரியும் தாமரை மலர் போன்று உள்ளது. இந்த மகரந்தத்தைப் பருக வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு, எப்போதும் நீவிர் எனக்குச் செய்த நன்மைகளை எண்ணியபடி உள்ள எனது மனம் துடித்தது. ஆகவே இந்த மனமானது உமது உயர்ந்த குணங்கள் என்ற மது ஒழுகும் உமது திருவடிகளில், அந்த மதுவைப் பருகியபடி நித்தியவாசம் செய்வதற்காக வண்டு போல் மாறி உமது பக்கம் வந்தது. இத்தகைய எனது மனதிற்கு வேறு எந்தச் சிந்தனையும் ஏற்பட்டு விடாமல், அந்த மனம் விரும்பும் உமது குணங்களை மட்டுமே நீவிர் கொடுத்தருள வேண்டும். நீவிர் வேறு எதனை அளித்தாலும் என் மனம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஆகவே நீவிர் வேறு எதனையும் அளிக்க முயற்சி செய்ய வேண்டாம்.

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டில் ப்ராப்தி நிமித்தமாக தளரா நின்ற தம்முடைய நெஞ்சினாரைக் குறித்து, “நாம் சரம பர்வமானவரை ஒருக்கால் தொழுதோமாகில் நம்மை நம் வசத்தே காட்டிக் கொடார்”, என்று உபதேசித்துத் தேற்றி, பூலோகத்திலே பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகள் வ்யாபித்து லோகத்தாரையெல்லாம் அழிக்கப் புக்கவாறே, வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபந முகேந அவர்களை யெல்லாரையும் ஜயித்து தமக்கு கல்பக ஸ்த்தாநீயரா யிருந்தபடியை சொன்னவாறே, ஸ்ரீருக்மிணிப்பிராட்டியார் க்ருஷ்ணனுடைய வைபவத்தைக் கேட்டு அவனை வரிக்கவேணும் என்று துடித்தாப்போலே இவருடைய திருவுள்ளமானது எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலேயிருக்கிற மகரந்தத்தை வாய்மடுத்துப் பருகுவதாக பர்யங்காயமாநமா யிருக்கிறபடியை கடாஷுத்த எம்பெருமானாரோடே அதினுடைய தசையை விண்ணப்பம் செய்து, “இனி வேறொரு விஷயத்தைக் காட்டி என்னை தேவரீர் மயக்காதொழிய வேணும்”, என்கிறார்.

விளக்கம் – கடந்த பாசுரத்தில், தான் அடைய விரும்பும் இலக்கை அறிந்த காரணத்தால், அது கிடைக்கத் தாமதமாகுமோ என்று தளர்ந்தபடி நின்ற தனது நெஞ்சத்திடம் அமுதனார், “நாம் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு எல்லை நிலமாக யுள்ளவரை ஒருமுறை தொழுதாலே போதுமானது. அவர் நம்மை நம் வசப்படும்படியாகச் செய்யவிடமாட்டார்”, என்று உபதேசித்துத் தேற்றினார். இந்த உலகத்தில் உள்ளவர்களும், வேதங்களுக்குப் புறம்பாக பொருள் கூறுபவர்களும் ஆகிய மற்ற மதத்தினர்கள் எங்கும் வ்யாபித்து நின்று, இங்குள்ள அனைவரையும் தவறான உபதேசங்கள் மூலம் மயக்கி அழித்தபடி இருந்தனர். அப்போது, வேதமார்க்கங்களைச் சரியானபடி எடுத்துரைத்து, அவற்றை வெளிப்படுத்தி, அவற்றின் மூலமாகவே அவர்கள் அனைவரையும் வென்று, திருவரங்கத்தமுதனாராகிய தனக்கு ஒரு கற்பகமரத்தின் இடத்தில் நின்று அனைத்தையும் செய்ததை உரைத்தார். அந்த நேரத்தில், க்ருஷ்ணனுடைய வைபவங்கள் அனைத்தையும் கேள்விப்பட்ட ஸ்ரீருக்மிணிப்பிராட்டி அவனை உடனே அடையவேண்டும் என்று துடித்தது போன்று, அமுதனாருடைய திருவுள்ளமானது, எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகளில் உள்ள மகரந்தத்தை அள்ளிப் பருகவேண்டும் என்ற துடிப்புடன் உள்ளதைக் கண்ட

எம்பெருமானார், அமுதனாரைக் கடாஷித்தார். எம்பெருமானாருடைய அந்த நிலையை விண்ணப்பம் செய்து, “இனி வேறு எந்த ஒரு விஷயத்தையும் காண்பித்து என்னை நீவிர் மயக்காமல் இருப்பீராக”, என்று இந்தப் பாசுரத்தில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (போந்ததென் நெஞ்சு என்று தொடங்கி) (இராமாநுசா) எம்பெருமானாரே. (என் நெஞ்சு என்னும் பொன்வண்டு) தேவரீர் செய்தருளின மஹோபகாரங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கிற அடியேனுடைய மநஸ்ஸாகிற ஷட்பதம். “பொன்வண்டு” என்றது, தாம் மந்த்ரரத்னத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்குமவ ராகையாலே. “ஸகலம் காலம் த்வயேந சஷிபந்” என்றும், “மந்த்ரரத்ந அநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்ப்புரித உதரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுஸந்திக்கப்படுமதாகையாலே, “லக்ஷ்மீ சக்ஷுர த்யாந தத் ஸாரூப்யாம் உபேயுஷே நமோஸ்துமீநவபுஷே” என்று அபியுக்தரும் அருளிச்செய்தபடியே, தத்க்ரது ந்யாயத்தாலே ஷட்பதமான மந்த்ரரத்னத்தை அநவரதம் அநுஸந்தித்துக் கொண்டு போருகிற தம்முடைய மநஸ்ஸுக்கும் ஷட்பதத்வம் உண்டாக ப்ராப்தமாகையாலே ஸர்வ விலக்ஷணமான வண்டு என்றபடி. இவர் எப்போதும் ஷட்பதத்தையே காணும் கொண்டாடுவது.

விளக்கம் - (இராமாநுசா) - எம்பெருமானாரே. (என் நெஞ்சு என்னும் பொன்வண்டு) - நீவிர் செய்த பேருதவிகளை எண்ணியபடி உள்ள எனது மனமானது ஆறு கால்கள் கொண்ட ஒரு வண்டு போன்று உள்ளது. “பொன்வண்டு” என்று ஏன் கூறினார் என்றால், எப்போதும் மந்த்ர இரத்தினமாகிய த்வயத்தை மட்டுமே எண்ணியபடி உள்ளதால் ஆகும். அஷ்டசீலோகீ (9) - ஸகலம் காலம் த்வயேந சஷிபந் - அனைத்து காலங்களிலும் த்வயத்தை எண்ணியபடி - என்றும், பூர்வ திநசர்யை (9) - மந்த்ரரத்ந அநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்ப்புரித உதரம் - மந்த்ர இரத்தினத்தை உச்சரிப்பதால் சற்றே துடித்தபடியான உதடுகளை உடைய - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும் எண்ணப்படுவதாகையால், லக்ஷ்மீ சக்ஷுர த்யாந தத் ஸாரூப்யாம் உபேயுஷே நமோஸ்துமீநவபுஷே - என்று அருளிச்செய்தபடியே, தத்க்ரது ந்யாயம் காரணமாக இவரும், ஆறு பதங்கள் கொண்ட த்வயத்தை

எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள தனது மனதிற்கும் ஆறு கால்கள் ஏற்படக்கூடும் என்பதால், அனைத்திலும் மாறுபட்ட வண்டு என்று உரைப்பதாகக் கருத்து. இவர் எப்போதும் ஆறு பதங்களையே கொண்டாடியபடி உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - (உனதடிப்போதிலொண் சீராம் தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திட வேண்டி நிற்பால்) “பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சஷமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்சரிதாநாம்” என்கிறபடியே, ஸமஸ்த சேதநரையும் உத்தரிப்பிக்கைக்காகத் திருவரங்கச்செல்வனாருடைய திருப்பொலிந்த திருவடிகளிலே, ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் முன்னிலையாக, சரணாகதி பண்ணியருளின தேவரீருடைய திருவடித் தாமரைப்பூவிலே சைத்ய மார்த்தவ ஸௌகந்தியாதிகளாகிற நிர்மலமான மகரந்தத்தைப் பாநம் பண்ணி, “உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே” என்னுமாப்போலே, “நிழலுமடி தாறும்” போலேயிருக்கக் கோலி, தேவரீர் ஸகாசத்திலே. (போந்தது) ப்ராபித்தது. “குரு பதாம்புஜம் த்யாயேத்” என்கிறபடியே தேவரீர் திருவடிகளை த்யாநம் பண்ணி நின்றது என்றபடி. ஒண் சீர் - அழகிய சீர். நின் பால் என்றது - தேவரீர் திருவடிகளில் என்றபடி. பால் - இடம்.

விளக்கம் - (உனதடிப்போதிலொண் சீராம் தெளிதேனுண்டு அமர்ந்திட வேண்டி நிற்பால்) - யதிராஜ விம்சதி (18) - காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சஷமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்சரிதாநாம் - யதிராஜரே! ஒருவன் தனது மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றின் மூலம் எண்ணற்ற பாவங்களைத் தொடர்ந்து செய்தபடி இருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கு மூன்று காலத்திலும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் மட்டுமே அடைக்கலம் அளிக்க இயலும். ஆனால் அவனும் அதனை நேரடியாகச் செய்வதில்லை. அவன், தாமரை மலரில் வீற்றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடன் சேர்ந்து நிற்கும் பங்குனி உத்தர நன்னாளில், நீ அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யங்கள் மட்டுமே என்னைப் போன்றவர்களைக் காக்க வல்லவை ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து சேதநர்களையும் கரையேற்றுவதற்காகத் திருவரங்கச் செல்வனாருடைய திருப்பொலிந்த திருவடிகளில், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை முன்னிறுத்தி, சரணாகதியை அருளிச்செய்த உம்முடைய திருவடித்தாமரைகளில் உள்ளதான தூய்மையான மகரந்தத்தைப் பருகி, திருவாய்மொழி (6-10-10) - உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே - என்பது போன்று, பெரியதிருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப

இருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்து, உம்முடைய அரவணைப்பில். (போந்தது) - அடைந்து நின்றது. குரு பதாம்புஜ த்யாயேத் - ஆசார்யனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை த்யானித்தபடி - என்பதற்கு ஏற்ப உம்முடைய திருவடிகளை எப்போதும் த்யானித்து நின்றது.

வ்யாக்யானம் - (அதுவே ஈந்திட வேண்டும்) சஞ்சலமான என்னுடைய மநஸ்ஸு இச்சித்து நின்றவற்றையொழிய, மற்றொன்றைக் காட்டாதே அத்தையே கொடுத்தருள வேணும். தேவரீருடைய சரணாரவிந்த மகரந்தாநுபவத்தையே ப்ராஸாதித்தருள வேணுமென்று அபேக்ஷித்துக் காணும் இப்படி விண்ணப்பம் செய்கிறார். “விஷ்ணு: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:”, “ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி”, “ஸர்வகந்த: ஸர்வ ரஸ:”, “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்” என்றும், “தவ அம்ருதஸ்யந்திநி பாத பங்கஜே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இது ஒழிய பரம போக்யமாயிருப்பதொரு மது வேறேயுண்டு, அத்தைக் கொடுக்கிறோம் என்னில், (இது அன்றியொன்றும் மாந்தகில்லாது) “ஈதேயின்னம் வேண்டுவதெந்தாய்” என்கிறபடியே எங்களுக்கு ரஸிப்பது தேவரீருடைய திருவடிகளில் மகரந்தமேயாகையாலே, அத்தையொழிய வேறொன்றைக் கொடுத்தருளிற்றாகில், அம்ருதாசிக்கு புல்லையிட்டால் மிடற்றுக்கு கீழ் இழியாதாப்போலே, “என் நெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு” அத்தை புஜிக்கமாட்டாது. ஆகையாலே, “அதுவே ஈந்திடவேண்டும்” என்கிறார். “அன்பாலதுவே ஈந்திடவேண்டும்” என்று பாடமானபோது, ஸ்நேஹ பூர்வகமாக அத்தையே கொடுத்தருள வேணுமென்றபடி. அன்பு - ஸ்நேஹம். மாந்தல் - உண்டல்.

விளக்கம் - (அதுவே ஈந்திட வேண்டும்) - சஞ்சலம் நிறைந்த எனது மனமானது மிகவும் விருப்பி நிற்கின்ற இதனைத் தவிர்த்து வேறு எதனையும் காண்பிக்காமல் அவற்றை மட்டுமே அளித்தருளவேண்டும்; உம்முடைய திருவடிகளில் பெருகும் மகரந்தத்தின் அனுபவத்தை மட்டுமே எனக்கு அளித்தருள வேண்டும் என்றே விண்ணப்பிக்கிறார். விஷ்ணு: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: - என்றும், தைத்திரீயம் (2-7) - ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி - ரஸமாகவே உள்ள ப்ரஹ்மத்தை அடையும் ஜீவன் ஆனந்தம் அடைகிறான் - என்றும், ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து மணமாகவும், அனைத்து சுவையாகவும் - என்றும், திருவாய்மொழி (1-

5-5) - உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம், ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - தவ அம்ருதஸ்யந்திநி பாத பங்கஜே - அமிர்தம் பெருகுகின்ற உனது திருவடித்தாமரைகளில் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இதனை காட்டிலும் உயர்ந்த இனிமையான வஸ்து வேறு ஒன்று உள்ளது. அதனை அளிக்கிறேன்”, என்று நீவிர் கூறக் கூடும். ஆனால், (இது அன்றியொன்றும் மாந்தகில்லாது) - திருவாய்மொழி (10-8-10) - ஈதேயின்னம் வேண்டுவதெந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப எங்களுக்கு ரசிக்கும்படியாக உள்ளது உம்முடைய திருவடிகளின் மகரந்தம் மட்டுமே என்பதால், அதனைத் தவிர வேறு ஒன்றை நீவிர் எங்களுக்கு அளித்தீர் என்றால், அமிர்த்தத்தை உண்ணும் ஒருவனுக்குப் புல்லை அளித்தால் அது அவனுடைய கழுத்தின் கீழ் இறங்காது என்பது போன்று, எனது மனம் என்ற பொன்வண்டு அதனை ஏற்காது. ஆகவே “அதுவே ஈந்திடவேண்டும்” என்கிறார். இங்கு “அன்பால் அதுவே ஈந்திடவேண்டும்” என்று படித்தால், சிநேஹத்தை முன்னிறுத்தி அந்தத் திருவடிகளின் மகரந்தத்தையே அளிக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பிப்பதாகக் கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (இனி மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடலே) இப்படியான பின்பு, வேறொரு விஷயத்தைக் காட்டி மோஹிப்பிக்க வேண்டா. மயக்கம் - மோஹம். “பகவத் விஷயத்தை” என்று சொல்ல அருவருத்து, “மற்றொன்று காட்டி” என்று சொல்லுகிறார் காணும். (மாந்தகில்லாது) தேவரீர் நினைத்தால் அதுவும் செய்விக்கலாமிறே. ஆகிலும் என் மநஸ்ஸு அந்த ப்ரஸங்கத்துக்கு இசையாது. ஆபிமுக்யத்தைக் கொண்டிறே தேவரீர் கார்யம் செய்ய ஒருப்படுவது. “ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மது வ்ரத: ந இசஷுரகம் ஹி வீக்ஷதே” என்று இவ்வர்த்தத்தை தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றிற்றில்லையோ. “த்வ அம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்ய திச்சதி” என்று இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதம பர்வத்தில் பரமாச்சார்யாரும் அநுஸந்தித்தாரிறே. (இனி மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடலே) மற்றொரு விஷயத்தை ப்ரஸங்கிப்பதும் செய்யவேண்டா வென்கிறார். “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ”, “இன்னம் கெடுப்பாயோ”, “நெறி காட்டி நீக்குதியோ” என்று நம்மாழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதம பர்வத்தில் அநுஸந்தித்தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (இனி மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடலே) - இவ்விதம் உள்ளபோது, என்னை வேறு ஒரு விஷயத்தைக் காண்பித்து மயக்கவேண்டாம்; அதாவது “பகவத் விஷயத்தைக் காண்பித்து மயக்கவேண்டாம்” என்று உரைக்க அருவருப்பு கொண்டு “மற்றொன்று காட்டி” என்கிறார். (மாந்தகில்லாது) - நீவிர் நினைத்தால் அதனையும் செய்யலாம். ஆனால் எனது மனமானது அத்தகைய உபதேசத்திற்கு இணங்காது. அநுகூலமாக இருத்தல் என்பதைக் காரணம் காண்பித்து அல்லவோ நீவிர் கார்யம் செய்ய முனைகிறீர். ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்த நிர்ப்பரே மது வ்ரத: ந இசுஷூரகம் ஹி வீசுஷதே - தேன் நிறைந்த தாமரை உள்ளபோது வண்டுகள் முள்ளிப்பூவை நோக்காது அல்லவோ - என்னும் கருத்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்தில் நீவிர் கொள்ளவில்லையோ? ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - த்வ அம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்ய திச்சதி - அமிர்தம் பெருகின்ற உனது திருவடித்தாமரைகளில் வைக்கப்பட்ட மனமானது வேறு ஒன்றை எவ்விதம் விரும்பும் - என்று இந்தக் கருத்தை பகவத்விஷயம் குறித்து, உயர்ந்த ஆசார்யராகிற ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (இனி மற்றொன்று காட்டி மயக்கிடலே) - மற்றொரு விஷயத்தைக்குறித்து என்னிடம் உரைக்கவும் வேண்டாம் என்கிறார். திருவாய்மொழி (6-9-9) - பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - இன்னம் கெடுப்பாயோ - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (6) - நெறி காட்டி நீக்குதியோ - என்றும் நம்மாழ்வார் கூட இந்தக் கருத்தை பகவத்விஷயம் குறித்து அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்